

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 112.482 van 12 november 2002
in de zaak A. 128.627/XII-3683.**

In zake : Peter VAN DE VEN,
wonende te Mechelen,
Dageraadstraat 9

tegen :

de GEMEENTE KEERBERGEN.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Peter Van De Ven op 28 oktober 2002 heeft ingediend waarin bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de tenuitvoerlegging van het besluit van 21 oktober 2002 van de gemeenteraad van Keerbergen inzake zijn ambtshalve ontslag als leerkracht niet-confessionele zedenleer aan het gemeentelijk instituut voor technisch- en beroeps-onderwijs;

Gezien het op 28 oktober 2002 ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker bij uiterst dringende noodzakelijkheid het bevelen van voorlopige maatregelen vordert;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de nietigverklaring vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 november 2002, om 10.30 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad G. van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, en van advocaat D.V. Bogaerts, die loco advocaat L. Eraly verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur D. Mareen;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat verzoeker leraar is aan het gemeentelijk instituut voor technisch en beroepsonderwijs te Keerbergen, waar hij naar eigen zeggen tijdens het schooljaar 2001-2002 belast was als vast benoemd leraar met twaalf uur niet-confessionele zedenleer en drie uur natuurwetenschappen en als tijdelijk aangesteld leraar met zeven uur plastische opvoeding;

Overwegende dat de gemeente Keerbergen bij raadsbesluit van 21 oktober 2002 beslist aan verzoeker met ingang van 2 oktober 2002 overeenkomstig artikel 60, 9°, van het decreet rechtspositie personeelsleden gesubsidieerd onderwijs van 27 maart 1991 ambtshalve ontslag te geven als leerkracht niet-confessionele zedenleer en hem daarbij een opzeggingstermijn geeft “die overeenstemt met de periode die noodzakelijk is om zijn rechten op werkloosheidsuitkeringen en ziekte- en invaliditeitsverzekering te waarborgen”; dat de verwerende partij bij een tweede raadsbesluit van diezelfde datum beslist om verzoeker vanaf 2 oktober 2002 “te gelasten met pedagogische taken a rato van 9 uur per week tijdens de wettelijke opzeggingstermijn”;

Overwegende dat luidens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de derde voorwaarde betreft, dat verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel het volgende doet gelden :

“(1) Een ontslag verlaagt mijn loon, nu of na de opzegperiode, en verandert mijn sociaal statuut van vastbenoemde tot tijdelijke. Een onterecht ontslag geeft ook een onterecht beeld van de rechtspositie van betrokken derden. Dit schept een ingewikkelde toestand die beter vermeden kan worden.

(2) De morele schade die ik zou kunnen oplopen na ontslag is nog moeilijk te herstellen”;

Overwegende dat de weerslag van het ontslag als vastbenoemde op het loon van verzoeker een financieel nadeel is; dat een dergelijk nadeel in beginsel herstelbaar is; dat het eventueel in de concrete omstandigheden van de zaak anders kan zijn; dat het dan echter aan de verzoeker toekomt om de Raad hiervan het bewijs voor te leggen, en dit des te meer nu de gegevens van het dossier er van doen blijken, eensdeels, dat verzoeker niet voor alle uren waarin hij is benoemd of aangesteld ontslag is gegeven en, anderdeels, dat hij voor de uren waarvoor hem ontslag is gegeven na afloop van een opzegperiode rechten op werkloosheidsuitkering kan doen gelden; dat verzoeker echter geen specifieke gegevens aanvoert omtrent het ernstig of het moeilijk herstelbaar karakter van de door hem gevreesde verlaging van zijn loon;

Overwegende dat het nadeel dat betrokken derden door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zouden kunnen lijden niet nuttig aangevoerd kan worden door verzoeker;

Overwegende dat verzoeker ten slotte ook een moreel nadeel doet gelden; dat een moreel nadeel in beginsel wordt hersteld bij een eventueel later tussen te komen nietigverklaring; dat verzoeker niet aantoonst waarom het te dezen anders zou zijn;

Overwegende dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen zoals bedoeld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat aldus niet voldaan is aan een van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen;

Overwegende dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, accessorium van de vordering tot schorsing, hetzelfde lot moet ondergaan;

Overwegende dat de verwerende partij vraagt dat de zaak in voortzetting wordt gesteld en vordert dat de V.Z.W. Raad voor inspectie en begeleiding niet-confessionele zedenleer in tussenkomst wordt geroepen, omdat de

bestreden beslissing “een gedwongen uitvoering” zou zijn van een verzoek van de genoemde V.Z.W.;

Overwegende dat de bestreden beslissing uitgaat van de verwerende partij; dat deze de tussenkomst enkel vordert met het oog op haar verweer bij de door verzoeker ingeroepen middelen; dat, welke invloed op de bestreden beslissing de genoemde V.Z.W. ook moge hebben gehad, uit de omstandigheid dat de Raad die middelen vooralsnog niet moet beoordelen volgt dat een uitstel van de uitspraak over voorliggende vorderingen die bij uiterst dringende noodzakelijkheid zijn ingeleid geen relevantie meer kan hebben; dat de eis tot gedwongen tussenkomst kan worden afgewezen zonder de rechten van verdediging van de verwerende partij in de voorliggende vorderingen te miskennen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
twaalf november 2002, door :

de H. G. VAN HAEGENDOREN, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. S. DOMS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

G. VAN HAEGENDOREN.